

De dividendbelasting is dood, leve de dividendbelasting!

Michiel Spanjers¹

1. Aanleiding

Medisch-ethische onderwerpen en migratie leken eerst de hete hangijzers van het kabinet Rutte III te worden. Toen het formatiestof was neergedwarreld viel die eer echter te beurt aan de dividendbelasting. Het voornemen tot afschaffing van dit belastingmiddel - behoudens dan voor dividenden richting belastingparadijzen - bleek geen bliksemafleider te zijn om andere onderwerpen te ontzien. Het was een op zichzelf staand besluit waaraan nog steeds krampachtig wordt vastgehouden. Vreemd? Jazeker, want de tot dan toe vrij kansloze lobby voor afschaffing van de dividendbelasting had kennelijk opeens voet aan politieke grond gekregen. Vragen rezen. Waarom? Hoe kan dit? Wie is hiervan voorstander?

Het belastingvoordeel van afschaffing slaat in het buitenland neer, want in het binnenland is de dividendbelasting meestal een voorheffing. De buitenlandse aandeelhouder ontvangt straks weliswaar een Nederlands dividend zonder dividendbelasting, maar niet zelden zal de buitenlandse belasting stijgen, zodat per saldo de totale belastingdruk op dividenden niet wijzigt. De lachende derden zijn in dat geval buitenlandse schatkisten, hetgeen de afschaffing ronduit stupide maakt. En dat terwijl de inwoners van Nederland nog zitten te beven van de belastingverhogingen uit de moeilijke crisisjaren. Tuurlijk, het regeerakkoord voorziet ook in belastingverlagingen voor inwoners, maar met eveneens nieuwe belastingverhogingen wordt het noodzakelijke draagvlak voor belastingheffing wel zwaar op de proef gesteld. De extra belastingverhogingen ten opzichte van het regeerakkoord die noodzakelijk zijn om afschaffing van de dividendbelasting conform de begrotingssystematiek (inkomstencade) ingepast te krijgen, leggen de pijnlijke rekening opnieuw bij inwoners. Fiscaaltechnisch is er welbeschouwd geen reden om de dividendbelasting er helemaal uit te knikkeren (hoogstens zijn aanpassingen nodig om deze bestendiger te maken). Europa kijkt argwanend mee, want zonder dividendbelasting (behoudens de uitzondering) krijgt 'Nederland-doorstroomland' toch weer rugwind. Daarnaast gaat het bij de Belastingdienst bij verschillende belastingmiddelen niet goed, maar de inning van dividendbelasting verloopt juist probleemloos. Daarmee dringt de kernvraag zich pregnant op: wat is nu de reden om tegen de stroom in uitgerekend de dividendbelasting af te schaffen?

In verschillende columns en publicaties heb ik na verschijning van het regeerakkoord mijn ongenoegen uitgesproken over zowel het voornemen als de heimelijke en soms misleidende politieke handelswijze. Het door de Universiteit van Amsterdam (Amsterdam Centre for Tax Law) georganiseerde congres

¹ Auteur is fiscaal columnist en publicist (michielspanjers@flosvier.nl). Dit betoog is afgerond naar de stand van zaken op 4 september 2018 en bedoeld voor publicatie door de UvA/ACTL op de daarvoor bedoelde website. Verdere rechten blijven bij de auteur.

'Dividendbelasting: Afschaffen of niet?' (27 september 2018) biedt mij opnieuw een platform om inbreng voor het debat te leveren, waarvoor ik de organisatoren erkentelijk ben. Ik heb gekozen voor een overkoepelend betoog, waarin de politieke ontwikkelingen tot dusverre en voor de toekomst centraal staan.

2. Verkiezingsprogramma's en regeerakkoord

Afschaffing van de dividendbelasting stond in geen enkel verkiezingsprogramma, maar dat is niet zo uitzonderlijk. Politieke partijen die een kabinet formeren bekostoven talrijke compromissen. Een regeerakkoord is niet enkel de gemene deler van de onderliggende verkiezingsprogramma's. Sterker, als grondstof voor een regeerakkoord komt aan verkiezingsprogramma's geen volledige betekenis toe, nog afgezien van het feit dat een regeerakkoord gedurende de kabinetsperiode aan kracht inboet. Na de stembusgang is er altijd nog een ronde, waarin uiteenlopende maatschappelijke organisaties via een brief aan de informateur hun wensenlijstje voor het regeerakkoord kenbaar maken (en sommige vertegenwoordigers van instituten worden zelfs uitgenodigd aan de onderhandelingstafel om inbreng te leveren). Ook vanuit de ministeries worden legio beleidsinitiatieven ingebracht en geven ambtenaren uitgebreide adviezen. Bovendien verzinnen politici zelf ook nog eens wat of de informateur komt met een ingeving om uit een eventuele impasse te geraken.

Het Centraal Planbureau heeft vastgesteld dat 64 procent van de doorgerekende maatregelen in het huidige regeerakkoord uit de verkiezingsprogramma's van de coalitiepartijen voortvloeit (CPB Notitie 2 juni 2018). Ruim een derde dus niet. Verschillende voornemens zonder prijskaartje zijn daarbij nog niet eens meegenomen. Kortom, we moeten in de Nederlandse verhoudingen niet meteen heel spastisch doen indien een voorstel niet in verkiezingsprogramma's van de coalitie voorkomt maar wel in een regeerakkoord staat. In beginsel geldt dat ook voor afschaffing van de dividendbelasting. Tegelijkertijd maakt een dergelijk omvangrijk konijn uit de hoge formatiehoed de coalitiepartijen wel extra schatplichtig om tekst en uitleg te geven. Waarom? Omdat anders dat onbevredigende gevoel van hocus pocus blijft bestaan. Leuk voor het circus, maar een serieuze regering onwaardig. Bij de afschaffing van de dividendbelasting klemt dit des te meer nu sprake is van een relatief geringe groep buitenlandse aandeelhouders die voordeel lijkt te hebben, waarbij zelfs maar één hand nodig is om de binnenlandse belanghebbenden c.q. pleitbezorgers te tellen. Bij het zo specifiek bedienen van belangen ligt cliëntelisme op de loer. De veelgehoorde frase dat het om 'internationale bedrijven' gaat, is slechts een vunzig vijgenblad om dat te verhullen.

3. Langlopende lobby

De lobby voor afschaffing van de dividendbelasting is mij al een kleine vijftien jaar bekend, en misschien speelt het nog wel veel langer. Ook de reeks bezwaren tegen afschaffing zijn genoegzaam bekend, terwijl het voordeel enkel het kietelen van specifieke buitenlandse aandeelhouders betreft. Een echt serieus probleem is er eigenlijk helemaal niet met de dividendbelasting. Het zijn steeds (vertegenwoordigers van) enkele multinationale bedrijven - inmiddels is publiekelijk bekend geworden dat het hoofdzakelijk Shell en Unilever zijn - die hiervoor pleiten alsmede, namens hen, VNO-NCW. Een zeer selectief clubje dus. Tijdens de afgelopen kabinetsformatie schreef VNO-NCW de wens voor afschaffing van de dividendbelasting expliciet op in een brief aan de informateur, hoewel daarbij in eerste instantie is ingezet op een tariefsverlaging en pas op termijn op afschaffing. De lobbyclub wist daarbij curieus genoeg de organisaties MKB Nederland en LTO Nederland als medeondertekenaars aan zich te binden, die daar nu weer de handen van af lijken te trekken. De nieuwe voorman van eerstgenoemde organisatie ageert zelfs fel tegen het voorstel. Desalniettemin zijn tuinders, boeren, middenstanders, zelfstandigen en mkb'ers door hun onoplettende belangenbehartigers in het pak genaaid. Toch was dit kattebelletje van VNO-NCW en kornuiten helemaal niet de aanleiding voor het treffen van de maatregel, want pas achteraf werd deze brief opgeduikeld. Geen van de onderhandelaars heeft deze brief gedurende de onderhandelingen daadwerkelijk gezien. Ook de informateur gaf aan deze niet te kennen. Nee, het initiatief kwam ergens anders vandaan.

4. Kabinetsformatie

De VVD heeft afschaffing van de dividendbelasting tijdens de onderhandelingen ingebracht op het moment dat Shell-commissaris Zalm (VVD) informateur was. Zeker achteraf bezien, is het niet zo handig om een informateur met een commercieel Shell-belang aan te stellen om dan vervolgens ook een maatregel te treffen die uiterekend dat commerciële Shell-belang dient, want dat wekt toch de schijn van het informateurschap als een ordinair lobbyklusje. Het kan louter toeval zijn, maar als je niets uitlegt over de merites van een voornemen moet je ook niet vreemd opkijken dat dit verband wordt gelegd.

Het was toenmalig demissionair staatssecretaris Wiebes (VVD) van Financiën die een omstreden memo schreef om afschaffing van de dividendbelasting te omlijsten richting de onderhandelingspartners. Samenvatting van de politieke Pinokkio-strategie nadien om het bestaan van dat memo te ontkennen: nee er is geen memo, huh, oja, er is er wel een memo, maar dat is een partijpolitiek document, dus is het eigenlijk geen memo. Geloofwaardig was het allemaal niet en het debat over 'memo-gate' in de plenaire zaal van de Tweede Kamer had veel weg van een cabaretvoorstelling, maar dat terzijde. Uiteindelijk stemden CDA, CU en D66 op basis van dat memo in en zij zijn daarmee evengoed aanspreekbaar op het

voornemen de dividendbelasting aan de wilgen te hangen. Tot nog toe is het echter vooral heel veel zwijgen. Zouden zij zich net als de boeren en mkb'ers ook in het pak genaaid voelen?

5. Het memo

Het memo van Wiebes blinkt namelijk uit in nietszeggendheid en misschien wel in misleiding. Dat een aanzienlijk deel van het belastingvoordeel neerslaat bij buitenlandse schatkisten en dus helemaal niet bij buitenlandse aandeelhouders is weggemoffeld in een zinnetje in de bijlage. Er staat niets in het memo over de omstreden belastingdeal tussen Shell en de Belastingdienst, waarvan we inmiddels op de hoogte zijn. Althans, het bestaan blijkt uit de ambtelijke stukken die na politieke druk uiteindelijk zijn geopenbaard nadat het kabinet er eerst nog angstvallig op bleef zitten toen UvA-onderzoekers om openbaarmaking vroegen. Nog steeds onbeantwoorde vraag daarbij: waarom telefoneerde premier Rutte (VVD) naar eigen zeggen tweemaal met staatssecretaris Snel (D66) van Financiën alvorens laatstgenoemde besloot de ambtelijke stukken over de dividendbelasting in eerste instantie juist niet te openbaren? Wat moest onder de pet blijven? Dat is belangrijk, omdat nog steeds veel stukken niet zijn geopenbaard en daar kan dus weleens een politieke reden aan ten grondslag liggen. Het is trouwens de vraag of dat dan wel een rechtmatige afwijzingsgrond is.

Er staat ook niet in het memo van Wiebes dat de kosten (in de zin van een belastingderving) van afschaffing van de dividendbelasting veel hoger kunnen zijn dan de in het regeerakkoord geponeerde € 1,4 miljard. Sterker, er wordt zelfs een tegenovergestelde bewering gedaan. Het kabinet heeft enkele maanden na totstandkoming van het regeerakkoord bij de Voorjaarsnota 2018 zelf al maar aangegeven dat € 1,6 miljard realistischer is, maar dat is nog steeds niet het hele verhaal. Toen ik naar de begrotingsstukken keek en vooral naar de stijging van de opbrengst van de vennootschapsbelasting - meer winst is meer dividend - achtte ik een prijskaartje dat per 2020 richting de € 2 miljard gaat evengoed een realistisch scenario, zo schreef ik in juli al in een artikel in het Weekblad fiscaal recht (WFR 2018/137). Het is een erg onzekere raming, dus enige speling zit er wel in. Maar laat ik zo zeggen dat het prijskaartje eerder hoger dan lager gaat uitvallen en dan zijn, zoals aangegeven, aanvullende maatregelen nodig om het inkomstenkader sluitend te krijgen. Anders gezegd: tenzij het kabinet een creatieve boekhoudtruc uithaalt, moeten andere belastingen worden verhoogd om afschaffing van de dividendbelasting per 2020 ingepast te krijgen. Inmiddels is dit scenario ook al onderwerp van coalitieoverleg geweest, zo blijkt uit mediaberichten. Wie enigszins thuis is in overheidsfinanciën had de reële mogelijkheid van dit scenario al bij afsluiting van het regeerakkoord kunnen uittekenen. Zouden de coalitiepartijen zich dat allemaal hebben gerealiseerd aan de hand van het memo dat eigenlijk geen memo is?

6. Belastingdeal

Via een belastingdeal heeft Shell de goedkeuring om dividend uit te keren zonder dividendbelasting in te houden door daarbij gebruik te maken van speciale aandelen. Hoogleraar Jan van de Streek heeft recentelijk in een artikel in het Weekblad fiscaal recht de vinger op de zere plek van deze belastingdeal gelegd (WFR 2018/118). Kort gezegd: hij acht het in strijd met de wet dat het mogelijk is om op deze manier zonder inhouding van dividendbelasting dividenden uit te keren. De rammelende belastingdeal, en dan geef ik het nog een vriendelijke naam, zorgde natuurlijk direct voor reuring in politiek Den Haag. De oplaaierende paniek is echter in de kiem gesmoord doordat premier Rutte en staatssecretaris Snel van Financiën in een debat steevast wapperden met de fiscale geheimhoudingsplicht. Zij wilden niets zeggen en zwegen in alle toonaarden.

Het is naar mijn mening echter een veel te ruime interpretatie van de fiscale geheimhoudingsplicht die de beide bewindspersonen hier hanteren. Deze geheimhoudingsplicht is namelijk bedoeld voor de uitvoering van de belastingwet en niet voor het beïnvloeden van de belastingwet. De scheidslijn is misschien dun, maar deze verdient het zeker in dit geval om opgerekt te worden. We moeten de geheimhouding ten aanzien van de uitvoering van de belastingwet door de Belastingdienst wat mij betreft vooralsnog koesteren. We moeten er daarentegen voor waken dat de pleitbezorgers voor afschaffing van de dividendbelasting alles achter de schermen kunnen roepoeteren in de aanloop naar een regeerakkoord, terwijl de publieke verantwoording en toelichting vervolgens blijft hangen achter het vangnet van fiscale geheimhouding.

Belangrijke vraag: is de belastingdeal met Shell nu het probleem of de oplossing? Kijk, het is volgens mij vrij simpel. Als de belastingdeal om door een ringetje te halen is, zou ik zeggen dat deze per direct gecontinueerd moet worden. Dan kan Shell immers blijvend dividend zonder dividendbelasting uitkeren en hoeft Nederland de dividendbelasting helemaal niet af te schaffen. Iedereen blij! Waarom dat niet kan? Het antwoord is volgens mij door Van de Streek gegeven en dat is dat deze belastingdeal in strijd met de wet lijkt, of misschien wel gewoon is. In normaal Nederlands: het is een stinkende belastingdeal. Het kon niet, het kan niet en het zal in de toekomst zeker niet meer kunnen, want met de toegenomen druk en toetsing op de houdbaarheid van belastingdeals durft niemand het nog aan zo'n deal te verlengen. Er is bovendien steeds meer maatschappelijke druk om belastingdeals te openbaren, en iedereen weet dat als je een stinkende belastingdeal openbaart het pas echt gaat meuren.

7. Hoofdkantorenfetisjisme

En nog zoiets. De hoofdkantoren van Unilever en Shell zouden bij instandhouding van de dividendbelasting weleens naar het Verenigd Koninkrijk kunnen vertrekken, althans dat is de dreiging.

Fiscaal betekent dat wel meteen aftikken over, huishoudelijk gezegd, de opgepotte winsten, dus dat is nog echt niet zo makkelijk. Daar komt nog eens bij dat als we daadwerkelijk bang zijn dat bedrijven naar buiten de EU verkassen het wat zegt over het (economisch) belang dat aan die EU moet worden gehecht. Ik meen dat een multinational juist binnen de EU moet willen zitten en niet erbuiten. En als dat niet zo is, wordt het tijd dat we daarvoor gaan zorgen door in ieder geval verhuisplannen naar uittreders onaantrekkelijk te maken. De onderhandelingen over de Brexit lopen nog, dus laten we inzetten op een passage met deze strekking. We gaan toch zeker niet de dividendbelasting afschaffen met een jaarlijks prijskaartje van misschien wel richting de € 2 miljard om te voorkomen dat twee hoofdkantoren zichzelf buiten de EU plaatsen? Voor klaplopers die chanterend dreigen met vertrek uit Nederland indien een belasting blijft bestaan, is er überhaupt eigenlijk maar één devies: wegwezen, ga gewoon.

Vanzelfsprekend is het belangrijk multinationals in Nederland te hebben, maar tegen welke prijs? Een serieuze mkb'er heeft soms meer werknemers in dienst en een grotere economische activiteit in Nederland dan het hoofdkantoor van een multinational. En ook dat zou ik 'oranjegevoel' willen noemen. Dus laten we in hemelsnaam ophouden met het blindstaren op de zichtbare 'parels' en vooral eens wat meer oog hebben voor de verstopte glinsteringen in ondernemersland. Zwoegende zzp'ers en ondernemers moeten het doen met het oeverloze poldergeklets voordat de politiek een diagnose en behandelplan vaststelt. Maar owee als Shell en Unilever een keer hoesten.

8. Tariefsverlaging naar 15 procent in 2007

Het verhaal dat afschaffing van de dividendbelasting al langer in de pijpleiding zit bij politici en beleidsmakers is echt broodje aap. Er is geen enkele reden deze bij besluit in 1941 ingevoerde belasting met pensioen te sturen. Tuurlijk, er zijn wat juridische gebreken die vooral in internationaal verband opspelen. Rechtszaken hierover lopen en misschien leidt het zelfs tot een kostbaar verlies voor de schatkist. Dat is om de zoveel jaar bij elk belastingmiddel wel aan de orde. En dan repareren we dat. Leuk is anders, maar als we elk belastingmiddel met een juridische onvolkomenheid meteen afschaffen houden we niets meer over. Eventuele reparatie kan natuurlijk ook gewoon bij de dividendbelasting, desnoods met een extreem rigoureuze ingreep door verbouwing naar een zowel in binnenlandse als buitenlandse verhoudingen niet verrekenbare uitdeelbelasting. Maar er zijn vast nog minder extreme tussenoplossingen denkbaar. In de fiscale literatuur regent het analyses van de problemen, maar oplossingen aandragen is er, de uitzonderingen daargelaten, nauwelijks bij. De meeste landen binnen de EU hebben een dividendbelasting met uitzondering van Cyprus, Estland, Letland, Malta en Hongarije (en dus het uit de EU vertrekkende Verenigd Koninkrijk). Het lijkt mij verstandig dat we ons niet laten aanpraten dat er een juridische atoombom boven hangt.

Vaak aangehaald is de tariefsverlaging van de dividendbelasting van 25 procent naar de huidige 15 procent per 1 januari 2007, waarbij tevens afschaffing van de dividendbelasting in het vooruitzicht is gesteld. Strikt genomen zijn deze uitspraken gedaan, maar het is niet juist de context daarbij weg te laten. De insteek in die tijd was om het tarief van de vennootschapsbelasting te verlagen. Deze operatie kreeg de klinkende benaming ‘Werken aan winst’. In de achterliggende beleidsnotitie gaat het helemaal niet over de dividendbelasting. Deze kwam pas op het toneel toen een voorgenomen verlaging van het tarief van de vennootschapsbelasting onder de 25 procent op een probleem met Japan stuitte, dat in dat geval kort gezegd zou gaan bijheffen (voor de fijnproever: CFC-wetgeving). Nederland kende zeker in die tijd redelijk wat van origine Japanse bedrijven en dus kon dit ‘Japan-probleem’ niet worden genegeerd. Om die reden werd het Nederlandse tarief van de vennootschapsbelasting veiligheidshalve vastgeprikt op 25,5 procent (pas in 2011 is dit op 25 procent gezet). Maar – en nu komt het – toen was er op de begroting geld over van het deel van de tariefsverlaging in de vennootschapsbelasting dat niet door kon gaan. Om de aasgieren op deze begrotingsgelden de pas af te snijden, werd terstond besloten het tarief van de dividendbelasting maar te verlagen. Daar zat geen ander motief of verhaal achter dan dit. Desondanks moest het politieke verkooppraatje zwaar aangezet worden, want deze tariefsverlaging was, net als de nu voorgestelde afschaffing, zeer omstreden. Zo klonk het stoer dat de tariefsverlaging van de dividendbelasting broodnodig was en dat afschaffing op termijn misschien wel voorstelbaar zou zijn. Maar zonder het ‘Japan-probleem’ was het tarief van de dividendbelasting toen helemaal niet verlaagd.

9. Politieke krachtenveld

De afschaffing van de dividendbelasting ligt ook bij de coalitiepartijen zwaar op de maag, althans daarvan wordt inmiddels publiek blijk gegeven. Alleen de VVD verdedigt het voornemen nog ronduit. Het CDA toont zich verdeeld en moet uitkijken dat er in de partij geen splitsing optreedt door dit VVD-idee allengs als een eigen voorstel te omarmen. De verwijzing naar toenmalig CDA-staatssecretaris Wijn van Financiën die zich meer dan tien jaar geleden door het geschetste ‘Japan-probleem’ gedwongen voelde iets over afschaffing te roepen, is erg gezocht. Het CDA-partijcongres heeft zich in het voorjaar door middel van een aangenomen resolutie reeds afwijzend in de discussie gemengd. CU en D66 zien niets in afschaffing van de dividendbelasting en twijfelen openlijk maar houden zich verder afzijdig. Zij weten dat de prijs richting de VVD hoog zal zijn bij een heronderhandeling. Bovendien zitten parlementariërs gevangen in de kadaverdiscipline binnen de eigen partij, waarbij muiterij doorgaans niet wordt getolereerd.

Een groot deel van de oppositie is tegen afschaffing van de dividendbelasting. Toch wil de oppositie helemaal niet van dit voorstel af, want het zou een droomscenario zijn als het wordt aangenomen. Zij blaffen dus wel, maar bijten niet echt door. Als deze coalitie de dividendbelasting namelijk daadwerkelijk afschaft, is daarmee het thema voor de verkiezingen van (vooralsnog) 2021 reeds bekend: de dividendbelasting. In deze vlek wil de oppositie het liefste blijven wrijven, want er is munitie genoeg. Als

het nu van tafel gaat, zal het moeilijker zijn de coalitiepartijen nog met deze misser om de oren te slaan. De coalitie zit gevangen in een voorstel en de oppositie is er strategisch gezien veel aan gelegen dit zo te houden. Op het moment van schrijven van dit betoog is er nog niemand die aan de noodrem durft te trekken.

10. Pyrrhusoverwinning

Toch zullen de politiek strategen binnen de coalitie ook beseffen dat zij een verloren wedstrijd spelen. Afschaffing van dividendbelasting is maatschappelijk zo omstreden en steunt bovendien op een dermate kleine politieke meerderheid dat het zal terugkomen. Met het afschaffen van de dividendbelasting is dit belastingmiddel dus allerm minst weg. De dividendbelasting keert naar mijn inschatting als de verloren zoon terug in de verkiezingsprogramma's voor 2021. Want reken maar dat in ieder geval oppositiepartijen de herinvoering van de dividendbelasting daarin zullen opnemen. Doordat de wet en de uitvoering van de dividendbelasting gewoon blijven bestaan in verband met de uitzondering voor de belastingparadijzen is herinvoering relatief makkelijk en snel te realiseren. En ik kijk niet vreemd op als het tarief dan weer gewoon op 25 procent wordt gezet. Al is het maar dat deze belasting (in de huidige opzet) vooral in het buitenland neerslaat en voor de Nederlandse economie weinig effect heeft, waardoor het electoraal interessant is met de opbrengst van herinvoering juist aansprekende binnenlandse belastingen te verlagen. Hoewel ik geen voorstander ben van het Haagse spel om de rekenmodellen van het Centraal Planbureau te verslaan om als kampioen werkgelegenheid of economische groei uit de bus te komen, is herinvoering van de dividendbelasting wel een geweldige mogelijkheid om daarbij hoog te scoren. En of het dan uiteindelijk in een regeerakkoord belandt? Verkiezingsprogramma's zijn zoals gezegd niet volledig maatgevend, maar betekenisloos zijn ze zeker ook niet. In ambtelijke stukken zal herinvoering van de dividendbelasting in ieder geval worden geopperd. Zodra een financiële impasse aan de formatietafel in 2021 dreigt en een politicus of de informateur oppert herinvoering van de dividendbelasting om een budgettair gat te dichten, zal er dan iemand zijn die dit gaat tegenhouden? Nee, de dividendbelasting is allerm minst op weg naar de uitgang. Misschien is deze belasting dadelijk even tijdelijk van de radar, maar het zal niet lang duren voordat deze weer in volle glorie opdoemt. Het kabinet Rutte III kan de dividendbelasting dood maken. Maar ik zeg: leve de dividendbelasting!

--- 0 ---